

Arrest

nr. 95 610 van 22 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen België binnen op 18 juli 2011 en diende de volgende dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 19 juni 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die de volgende dag per aangetekend schrijven naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Shaparan Agha (Beshud district, provincie Nangarhar). U bent een Tadzjiek van etnische origine en bent minderjarig. U bent nooit naar school gegaan en dus analfabeet gebleven. U zorgde voor uw twee geiten en u ging soms zwemmen in de rivier. Verder deed u niets. Uw vader had een winkel in stoffen maar overleed zes maanden voor uw vertrek uit Afghanistan.

Zes maanden na de dood van uw vader kreeg u van uw oom aan vaders zijde (J.(...) G.(...) genaamd) videobanden te zien over de Taliban. Het waren beelden over de jihad tegen de Amerikanen. J.(...) G.(...) was zelf een strijder van de Taliban. Op een dag zei J.(...) G.(...) dat hij van u verwachtte dat u zou meegaan met een vriend van hem. Deze vriend vertrok om de 'heilige oorlog' te voeren. U zou een zelfmoordaanslag moeten uitvoeren. U sprak hierover met uw moeder. Uw moeder zei tegen uw oom dat u minderjarig was en niet mee kon gaan met die man. J.(...) G.(...) hield voet bij stuk en eiste dat u de volgende morgen klaar zou staan. Hij ging slapen en uw moeder stuurde u naar H.(...), uw oom aan moeders zijde. U vertelde uw verhaal en H.(...) zocht een oplossing. De volgende dag vertrok een zoon van een vriend van H.(...) naar Europa. U kon meegaan met I.(...), zoals deze jongen heette.

Via Iran, Turkije en Griekenland (waar u twee maanden verbleef) reisde u naar Hongarije dat u naar Griekenland heeft teruggestuurd. Een tweede poging om vanuit Griekenland verder te reizen bracht u via Italië en Frankrijk naar België. Op 19/07/2011 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de Taliban u dreigen te doden. Bovendien acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u, die geen enkel document voorlegt, het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u in het district Behsud gewoond heeft. Zo dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over het dorp waar u altijd zou hebben gewoond allerminst overtuigen. Wat betreft uw eigen bezigheden in het dorp zegt u dat u behalve zwemmen en (twee) geiten hoeden niets deed (CGVS, p.4). Op de vraag wat uw vrienden in het dorp deden, antwoordt u dat zij jong waren en evenmin iets deden (CGVS, p.16). Het is weinig waarschijnlijk dat jonge mannen niet actiever bij de activiteiten in het dorp zouden worden betrokken. Verder is het opmerkelijk dat u de 'ouderen' van Shaparan Agha niet kent (CGVS, p.15), hoewel deze personen een belangrijke functie hebben in de plaatselijke gemeenschappen. U stelt voorts te weten dat de schoolgaande kinderen van uw dorp naar het naburige Narmasey moesten voor onderwijs. Het is opmerkelijk dat u niet weet of zij tot de zesde of tot de twaalfde graad in deze school terecht kunnen (CGVS, p.15). Het is eveneens opmerkelijk dat u niet weet waar meisjes, die volgens u niet worden toegelaten in de school in Narmasey, dan wel terecht kunnen voor onderwijs (CGVS, p.15). Als het Commissariaat-generaal u verder vraagt wat de mensen van uw dorp zoal doen (landbouw, werken in Jalalabad?), stelt u dat u niet weet wat de mensen doen. In tweede instantie zegt u dat er landbouw is maar herhaalt u dat u niet weet wat ze nog doen (CGVS, p.15). U heeft verder geen idee met welke problemen (de inwoners van) uw dorp zoal worden geconfronteerd of welke de noden zijn (CGVS, p.15). Op de vraag of er in het recente verleden werken of projecten ter verbetering van de levenskwaliteit zijn geweest in uw dorp, heeft u het louter over een bron en een nieuwe weg. U weet evenwel niet waar die weg naartoe leidt of wanneer de weg werd geplaveid (CGVS, p.13). Voorts lijkt u niet op de hoogte van het feit dat uw dorp Shaparan Agha, net als het nabijgelegen Narmasey, in het verleden bijzonder gevoelig bleek voor overstromingen. Uw verklaring als zouden er in Behsud geen overstromingen zijn (CGVS, p.12), wordt door de informatie tegengesproken. Nog uit de info blijkt dat er ook in uw dorp in een recent verleden werken werden uitgevoerd om dit overstromingsgevaar in te perken. Het is niet geloofwaardig dat iemand die in een klein, ruraal dorp zou zijn opgegroeid, niet beter op de hoogte zou zijn van de zaken die hierboven worden aangekaart. Verder blijkt uit de aanwezige informatie dat er een levendig grensverkeer bestaat tussen Afghanistan en Pakistan en dat ook veel mensen uit uw district werken of handel drijven in Pakistan. Dit lijkt een nieuw gegeven te zijn voor u: u kan niet verduidelijken of er al dan niet mensen uit uw regio of dorp in Pakistan werken of zaken doen. U zegt dat die mensen er misschien wel zijn maar dat u ze niet kent (CGVS, p.13). U stelt verder dat u niet weet hoe men vanuit uw dorp naar Pakistan kan reizen. Het duurt zelfs even vooraleer u zich de naam van de grensovergang kan herinneren. Nochtans is Torkham een begrip voor elke Afghaan in uw regio (CGVS, p.13). Voorts stelt u vreemd genoeg niet te weten of er ooit mensen zijn geweest die uw dorp of regio hebben moeten verlaten omwille van de oorlogen die er in de afgelopen decennia zijn geweest (CGVS, p.14). U herhaalt dat u

geen weet heeft van vernielingen in uw regio of van het feit dat mensen op de vlucht sloegen (CGVS, p.14). De informatie stelt dat het Russische leger ooit 90% van de huizen in Behsud heeft verwoest. U stelt ook dat uw familie geen personen kent die in Pakistan wonen (CGVS, p.14). De informatie toont aan dat tienduizenden Afghanen in het verleden het zeer nabije Jalalabad zijn ontvlucht. Dat u beweert niet op de hoogte zou zijn van dergelijke zaken, is zeer merkwaardig, zelfs indien rekening gehouden wordt met uw jonge leeftijd. Nog andere verklaringen tonen aan dat u niet in Behsud bent opgegroeid. Zo is het opmerkelijk dat u niet weet of er veel of weinig Tadzjiken in het district wonen. U zegt dat u niet vaak ging wandelen en dit niet kan weten (CGVS, p.5). Nog opmerkelijker is dat u pas in België, nota bene van de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zou hebben vernomen dat u, gezien uw naam en de vaststelling dat u Dari spreekt, een Tadzjiek bent (CGVS, p.5). Dat een inwoner van een land waar etniciteit van bijzonder groot belang is, pas in België zou vernemen dat hij een Tadzjiek is, verwondert ten zeerste. Overigens blijkt uit de informatie dat Tadzjiken slechts vijf procent van de bevolking van Behsud uitmaken. U zou dus wel op de hoogte moeten zijn van het feit dat dit een kleine minderheidsgroep is. Voorts dient te worden gewezen op andere belangrijke hiaten in uw kennis. Zo kan u geen voorbeeld van een incident in het district Behsud geven. U beweert dat de situatie er rustig is en dat er geen incidenten gebeuren (CGVS, p.11). Nochtans wordt uw regio doorgaans als onrustig beschouwd en is de provincie Nangarhar een van de plaatsen waar de strijd tussen de Afghaanse overheid en de opstandelingen woedt. Voorts stelt u dat u vaak in de rivier ging zwemmen maar de naam van de rivier kent u niet. U zegt dat deze Pul-e Behsud (brug van Behsud) heet (CGVS, p.5), wat niet correct is: deze brug verbindt de oevers van de Kabul rivier, wat voor een inwoner van uw district geen onbekend gegeven zal zijn. U verklaart verder dat jullie in Shaparan Agha een televisietoestel hadden. Op zich is dit al verwonderlijk, gezien de beweerde aanwezigheid van uw Talib oom in dezelfde compound. Bovendien blijkt al onmiddellijk dat u wellicht niet in Afghanistan televisie hebt gekeken: u kent geen enkel televisieprogramma op de Afghaanse televisie (CGVS, p.14), u noemt behalve drie zenders geen andere televisiekanalen (CGVS, p.14), u kent geen lokale televisiestations (CGVS, p.15) hoewel die er volgens de informatie wel degelijk zijn en u weet niet of er al dan niet reclame te zien is op de Afghaanse televisie (CGVS, p.16). Evenmin weet u of televisie ook ingeburgerd is in de rest van het dorp. U zegt dat u dit niet weet omdat u niet bij de anderen geweest bent (CGVS, p.16), wat weer geen afdoende argument is. Voorts kent u geen enkele radiozender bij naam. U argumenteert dat u zelf geen radiotoestel had, wat niet overtuigt: tot nader order blijft radio de bron van informatie in Afghanistan, zeker in landelijke gebieden. Tot slot stelt u ook geen van de telecomoperatoren die in Afghanistan actief zijn bij naam te kennen (CGVS, p.16). Ook dit is verwonderlijk. Deze vaststellingen ondermijnen uw geloofwaardigheid en tonen aan dat uw herkomst uit Shaparan Agha niet geloofwaardig is. Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat zich in deze regio afspeelt en kan u niet als vluchteling worden erkend. Om dezelfde redenen kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend. Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken. Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie. Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat. Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden. Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag

tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u reeds sinds lange tijd niet meer in Afghanistan woonachtig was. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van *“de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals onder meer ook gesteld in art. 62 W. 15/12/1980, alsook bij de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”*, van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), en van de artikelen 2, 3 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM).

Verzoeker wijst erop dat hij analfabeet is en geheel geen onderwijs heeft genoten en meent dat dit niet alleen iets zegt over zijn uiterst beperkte niveau en kennis, doch ook omtrent de context waarin hij is opgegroeid. Hij merkt ook op minderjarig te zijn, wat volgens hem een bijkomende reden is waarom hij zich niet zou bekommeren over de oorlogen, aardrijkskundige namen, wegenwerken, televisieprogramma's enzovoort. Verzoeker stelt dat hij verward en afgeleid was door de tolken. Hij slaagde er niet in zijn gedachten te ordenen en had black-outs tijdens het verhoor. De gebeurtenissen hebben, zo poneert hij, psychologische problemen met zich meegebracht waarvoor hij behandeld wordt door de arts van het opvangcentrum waar hij verblijft.

“Ondergeschikt, betreffende het statuut van subsidiair beschermde” oppert verzoeker dat het duidelijk is dat bij een eventuele terugkeer zijn veiligheid niet kan gegarandeerd worden. Hij merkt op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden terecht beslissingen van het Commissariaat-generaal waarin subsidiaire bescherming werd geweigerd, hervormde om naderhand wel die bescherming toe te kennen. Verzoeker merkt op dat de lijst van onveilige gebieden van UNHCR opgesteld is aan de hand van zes zeer specifieke criteria, welke hij vermeldt, en zich niet tot een globale appreciatie beperkt. Als één of meerdere van deze criteria gedurende de laatste maanden in het betrokken gebied werd gerapporteerd, zou er subsidiaire bescherming moeten worden verleend aan personen die van daar afkomstig zijn, aldus verzoeker die meent dat minstens aan één van de criteria werd voldaan. Bovendien, zo betoogt hij vervolgens, zijn er nog andere relevante rapporten die het Commissariaat-generaal niet zomaar naast zich kan neerleggen en waaruit blijkt dat de veiligheids-situatie aanzienlijk verslechterd is. Verzoeker verwijst in dit verband naar de rapporten *“Amnesty International Report 2010 - Afghanistan”* en *“Vluchtelingenwerk Vlaanderen - “Hoe veilig is Afghanistan?”*. Verder verwijst hij naar een welbepaalde site van UNHCR waaruit volgens hem blijkt dat UNHCR afstand doet van de lijst van onveilige districten, aangezien de situatie zo volatiel is dat niet kan nagegaan worden of de andere

districten wel veilig zijn. UNHCR stelt eveneens dat er geen binnenlands vluchtalternatief is, aldus verzoeker. Voorts merkt hij op dat UNHCR zich in de Eligibility Guidelines uitspreekt tegen de gedwongen terugkeer van mensen naar andere regio's dan de regio's van waar ze afkomstig zijn of naar regio's waar ze eerder gewoond hebben als ze daar geen familie- of gemeenschapsbanden hebben. Verzoeker stelt dat de Raad van State terecht van mening is dat de algemene situatie aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Immers, zo oppert hij, vereist artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet *“net geen uitdrukkelijk “persoonlijke” vervolging”*. *“Tevens dient”, aldus verzoeker, “te worden verwezen naar de parlementaire voorbereiding: de persoon kan aantonen dat zijn leven of zijn persoon in gevaar is, ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu”*. Verzoeker haalt rechtspraak van de Raad van State aan en laat vervolgens gelden dat door te vereisen dat een groot aantal burgerslachtoffers dient te vallen vooraleer er subsidiaire bescherming kan worden toegekend, het Commissariaat-generaal een voorwaarde aan de wet toevoegt, wat uiteraard niet kan. Bovendien is het, aldus verzoeker, niet omdat de gewone burger niet onmiddellijk gevisieerd wordt dat er geen risico bestaat voor het leven in het geval van zelfmoordaanslagen en andere gewelddadige incidenten. Verzoeker stelt dat voor de interpretatie van het begrip *“reëel risico”* dient te worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens omtrent artikel 3 van het EVRM, waarbij, zo merkt hij op, werd geoordeeld dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Het begrip reëel mag niet worden verengd tot *“waarschijnlijkheid”* en dus tot *“het aantal keer dat een dergelijk incident zich zou voordoen”*, aldus verzoeker die erop wijst dat het risico op ernstige schade des te groter is voor een dergelijke kwetsbare groep, zoals o.a. minderjarigen. Volgens verzoeker dient het Commissariaat-generaal als administratieve autoriteit het belang van het kind te onderzoeken en hij verwijst desbetreffend naar artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind en artikel 22bis van de Grondwet. Voorts wijst hij erop dat volgens UNICEF Afghanistan het slechtste land ter wereld is voor kinderen, een realiteit die, zo meent hij, door het Commissariaat-generaal niet wordt ontkend, doch desalniettemin wordt verzwegen. Hij voegt hieraan toe dat het Cedoca-rapport de situatie in Afghanistan specifiek met betrekking tot de mensen- en kinderrechten allerminst onderzoekt. Zeker wanneer in het kader van de asielaanvraag het kind de vervolging heeft ondergaan, had de commissaris-generaal dienen te motiveren met betrekking tot het kind, aldus verzoeker. Volgens verzoeker is het evident dat een onmenselijke behandeling op een andere wijze wordt onderzocht wanneer het gaat om een volwassene dan wanneer het een kind betreft. In dit opzicht is, zo stelt hij, een gebrek aan toegang tot de meest elementaire rechten zoals toegang tot school, medische hulp en dergelijke van dien aard dat het kwetsbare groepen blootstelt aan een ernstig risico op een schending van het recht op leven en het recht op fysieke en morele integriteit. Verzoeker merkt op dat volgens Amnesty International en Unicef Afghanistan het wereldrecord inzake kindersterfte behaalt. Er is een gebrek aan medische en sociale structuren als rechtstreeks gevolg van de oorlog en bovendien bevestigen cijfers van Unicef duidelijk dat het recht op onderwijs van de kinderen in gevaar zou worden gebracht bij een terugkeer naar Afghanistan. Deze dramatische humanitaire situatie is, aldus verzoeker, het directe gevolg van het gewapend conflict dat reeds dertig jaar duurt in Afghanistan en dit dient dan ook te worden onderzocht bij het onderzoek naar de subsidiaire bescherming aangezien deze situatie een ernstig risico vormt voor het leven en de fysieke integriteit en dit risico past in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker voegt eraan toe dat dagelijks kinderen in Afghanistan sterven of verminkt geraken door antipersoonsmijnen. Hij verwijst naar informatie van UNHCR (te vinden) op het internet en besluit dat de bestreden beslissing artikel 48/4 van de vreemdelingenwet alsook artikel 3 van het EVRM schendt doordat niet wordt onderzocht of hij werkelijk in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

2.2. De asielaanvraag van verzoeker wordt door het Commissariaat-generaal afgewezen om reden dat: (i) zijn beweerde (recente) herkomst uit het dorp Shaparan Agha, gelegen in het district Beshud in de Afghaanse provincie Nangarhar, niet geloofwaardig is, (ii) aan zijn asielmotieven die onlosmakelijk verbonden zijn met zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan bijgevolg geen geloof kan worden gehecht, en (iii) hij aan de hand van zijn verklaringen zijn nood aan bescherming niet aannemelijk maakt.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker de verschillende vaststellingen van het Commissariaat-generaal inzake zijn uiterst gebrekkige kennis omtrent zijn beweerde (recente) herkomst uit Afghanistan, meer bepaald de regio Beshud, niet lijkt te betwisten.

Hij tracht deze evenwel te minimaliseren en te vergoelijken door onder meer te wijzen op zijn jonge leeftijd - hij zou 14 jaar oud zijn geweest toen hij zijn land van herkomst verliet - en het feit dat hij nooit school liep. Echter, zelfs van een persoon met een geringe opleiding en een jeugdige leeftijd mag worden verwacht dat hij omtrent belangrijke feiten in zijn leven die de essentie uitmaken van zijn

asielaanvraag voldoende correcte, coherente en duidelijke informatie kan geven (RvS 15 maart 2005, nr. 142.153). Redelijkerwijze kon van verzoeker worden verwacht correct en nauwkeurig te kunnen antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn directe en persoonlijke leefwereld.

Verzoeker blijkt echter totaal niet op de hoogte te zijn van het dagelijkse leven in het dorp Shaparan Agha, behorende tot het district Beshud. Hij weet niet wat de mensen in zijn dorp, buiten landbouw beoefenen doen en heeft totaal geen idee met welke problemen ze worden geconfronteerd of welke de noden zijn.

Verzoeker kent de ouderen van zijn dorp niet, hoewel deze personen een belangrijke functie hebben in de plaatselijke gemeenschappen. Toen hem werd gevraagd of er in het recente verleden werken of projecten ter verbetering van de levenskwaliteit in zijn dorp waren geweest, bleef hij erg vaag en maakte hij enkel melding van een bron en een nieuwe weg, waarvan hij niet kon zeggen of die geplaveid werd, noch waar deze naartoe zou gaan.

Verder bleek verzoeker, die nochtans verklaarde dat hij vaak in de rivier ging zwemmen, waarvan hij de naam overigens niet bleek te kennen, niet op de hoogte van het feit dat zijn dorp Shaparan Agha net als het nabij gelegen dorp Narmasey in het verleden bijzonder gevoelig was voor overstromingen. Zijn verklaring als zouden er in Beshud nooit overstromingen zijn geweest, wordt tegengesproken door informatie toegevoegd aan het administratief dossier en waaruit onder meer ook blijkt dat er in verzoekers beweerde geboortedorp, waar hij tot aan zijn vlucht zou hebben gewoond, in een recent verleden werken werden uitgevoerd om het overstromingsgevaar in te perken. Het is, zoals de commissaris-generaal ook terecht opmerkte, niet geloofwaardig dat iemand die in een klein, ruraal dorp zou zijn opgegroeid niet beter op de hoogte is van dergelijke zaken.

Het gegeven dat veel mensen uit zijn district in Pakistan werken of handel drijven bleek voor verzoeker nieuw ondanks het feit dat er een levendig grensverkeer blijkt te bestaan tussen Afghanistan in het algemeen, en vanuit zijn beweerde herkomststreek in het bijzonder, en Pakistan.

Voorts bleek verzoeker er niet van op de hoogte dat in het verleden het Russische leger negentig procent van de huizen in Beshud heeft verwoest. Hij had geen weet van vernielingen in zijn regio of van het feit dat mensen er destijds zijn gevlucht. Ondanks het feit dat blijkens de informatie opgenomen in het administratief dossier in het verleden tienduizenden Afghanen het zeer nabije Jalalabad zijn ontvlucht, stelt verzoeker dat hijzelf, noch iemand van zijn familie ook maar één iemand kent die in Pakistan woont. Verzoekers bewering dat de situatie in zijn district rustig is en er geen incidenten gebeuren, staat haaks op de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat zijn regio doorgaans als onrustig wordt beschouwd en de provincie Nangarhar één van de plaatsen is waar de strijd tussen de Afghaanse overheid en de opstandelingen woedt.

Volgens verzoeker hadden ze thuis een televisietoestel, doch hij blijkt geen enkel televisieprogramma op de Afghaanse televisie te kennen. Hij kan geen enkel lokaal televisiestation benoemen en weet niet of er op de Afghaanse televisie reclame te zien is. Voorts kent hij geen enkele Afghaanse radiozender bij naam en hij slaagt er evenmin in een van de in Afghanistan actieve telecom-operatoren te noemen. Tot slot, en meer in het bijzonder, wist verzoeker niet of er in zijn district veel of weinig Tadzjiken wonen, die er blijkens de informatie vervat in het administratief dossier een kleine minderheidsgroep zijn nu zij er slechts vijf procent van de bevolking uitmaken. Bovendien zou verzoeker pas in België, meer bepaald van de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken, vernomen hebben dat hij gezien zijn naam en de vaststelling dat hij Dari spreekt, een Tadzjik is. Afkomst, stam en etnie zijn in Afghanistan evenwel van primordiaal belang, waardoor zijn onwetendheid hieromtrent ernstige twijfels plaatst bij zijn beweerde Afghaanse afkomst.

Het feit dat het verhoor op het Commissariaat-generaal erg zwaar voor hem zou zijn geweest en hij al enige tijd met psychologische problemen te kampen zou hebben, is geen aannemelijke verklaring voor zijn uiterst gebrekkige kennis over zijn beweerde regio van afkomst. Verzoeker maakte tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal op geen enkel moment melding van geheugen-, concentratieproblemen of psychologische problemen. Het gehoorverslag bevat geen enkele aanwijzing in die zin, doch er blijkt integendeel uit dat verzoeker op coherente wijze een goed te volgen relaas bracht waarbij hij de indruk wekte de gestelde vragen probleemloos te begrijpen, die hij vervolgens meestal vlot beantwoordde. Noch verzoeker, noch zijn voogd die hem vergezelde maakte tijdens of na het gehoor enige opmerking over het verloop van het gehoor. Overigens legt verzoeker geen enkel attest neer ter staving van zijn beweerde psychische problemen. Nu verzoeker geen afdoende verklaring biedt voor zijn vastgestelde onwetendheden, blijven deze allen onverminderd overeind.

Op grond van het geheel van zijn vaststellingen, welke allen steun vinden in het administratief dossier en die door verzoeker niet worden weerlegd of ontkracht, heeft de commissaris-generaal terecht en in alle redelijkheid geoordeeld dat aan verzoekers beweerde herkomst uit Afghanistan, meer bepaald de

regio Beshud, geen geloof kan worden gehecht, en bijgevolg evenmin aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en er bestaan evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, is de vaststelling dat verzoeker niet recent uit Afghanistan afkomstig is op zich geen reden om hem het statuut van subsidiaire bescherming te ontfangen. Echter door het feit dat verzoeker geen reëel beeld biedt op zijn verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met te verwijzen naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over een beweerd (recent) verblijf in het dorp Shaparan Agha, gelegen in het district Beshud in de Afghaanse provincie Nangarhar, zodat er geen duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen bovendien buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in buurland Iran of Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in Tajikistan, Rusland, Dubai of India. Los daarvan is ook het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3.412 (c)).

Waar in het verzoekschrift uitgebreid de specifieke situatie van minderjarigen in Afghanistan wordt toegelicht, herhaalt de Raad dat het in de eerste plaats aan verzoeker is om duidelijkheid te verschaffen omtrent zijn eerdere verblijfplaats(en). Immers, zo weze herhaald, volstaat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet om aannemelijk te maken dat men er bij een eventuele terugkeer het risico zou lopen op vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, doch blijft hier geheel in gebreke.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER